

Colecția Cleolinda

DIN JUNGLA UGANDEZĂ

POVEȘTI PENTRU COPII

Repovestite de **Daniel Onaca**

Ilustrate de **Asty Karmansky**

București, 2022

Ilustrații interior și copertă: *Asty Karmansky*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ONACA, DANIEL

Din jungla ugandeză : povești pentru copii / repovestite de Daniel Onaca ; il. de Asty Karmansky. - București : Bifrost, 2022

ISBN 978-630-6514-03-8

I. Karmansky, Asty (il.)

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

C U P R I N S

De ce se ascunde liliacul ziua / pag. 7

Broasca și șopârla / pag. 11

Vaca și pasărea roșie / pag. 15

Cocoșul și pantera / pag. 21

Broasca, șarpele și bătlanul / pag. 25

Povestea hipopotamilor / pag. 31

Crinul cu dungă roșie / pag. 35

Lăcustele și greierii / pag. 41

Vulpile măiestre / pag. 47

Stârcul cu creasta aurie / pag. 53

De ce se ascunde liliacul ziua?

După ce a creat lumea și vietățile din ea, Gulu, regele norilor din Uganda, a vrut să dăruiască fiecărei creaturi câte un cadou. Pentru asta a hotărât ca, într-o zi anume, să le cheme la el pe toate. Și pe cele însuflețite, cele vii adică, și pe cele neînsuflețite. Toată lumea trebuia să se adune la tronul său. Vestea cea mare s-a răspândit pe toată fața pământului. La Soare și la Lună însă vestea cea mare n-a ajuns. Cele două astre erau prea departe. Gulu a trimis atunci un mesager la fiecare dintre ele. La Lună a trimis un porumbel iar la Soare, un liliac.

Porumbelul a zburat repede și a dus vestea iar Luna s-a grăbit să vină la locul adunării. A ajuns ultima, dar totuși înainte să înceapă împărțirea darurilor. Liliacul însă era un leneș, fără pereche. Pe drum s-a mai oprit să se uite ba la una, ba la alta. Aproape că a uitat de sarcina primită. Când i-a transmis Soarelui vestea, acesta s-a grăbit și el să vină la întâlnirea de pe pământ dar ea începuse deja. Soarele a privit, rușinat, în pământ când regele l-a certat că a venit prea târziu. Nu a spus că era din pricina liliacului pentru Soarele nu a vrut să dea vina pe altcineva. Gulu însă a înțeles cine era vinovatul.

Adunarea a continuat iar regele norilor a reluat împărțitul darurilor. Celor care meritau mai mult, le-a dat daruri mai prețioase. Celor care nu prea meritau, le-a dat daruri mai mărunte. Dar fiecare a primit câte ceva. Nimeni nu a plecat cu mâna goală de la adunare. Când le-a venit rândul

ultimilor sosiți, Gulu i-a dat Lunii o haină de argint și a spus: “Tu vei lumina noaptea iar oamenii de pe Pământ te vor iubi, te vor lăuda și îți vor cânta cântece.” Soarelui i-a dat o mantie de aur și i-a spus: “Tu vei străluci ziua. Razele tale vor face ca iarba să crească, florile să înflorească, și copacii să rodească.”

În cele din urmă a venit și liliacul să-și primească darul promis. Regele l-a privit cu asprime și i-a spus: “Ție, pentru că nu ți-a păsat de sarcina pe care ai primit-o de la mine, nu pot să-ți dau decât un sfat prețios: ferește-te de razele soarelui. El e furios pe tine pentru că astăzi l-ai făcut de rușine în fața întregii adunări.”

Așa se face că, până în ziua de azi, liliecii se feresc de privirea soarelui. Toată ziua stau ascunși prin colțuri întunecate, pe sub acoperișurile caselor ori prin locuri doar de ei știute. Ies din ascunzătoarea lor numai noaptea pentru că știu că Luna nu le face niciun rău. Dacă vreun liliac mai prost stă prea mult afară și îl vede Soarele, s-a terminat cu el. Soarele îl ucide pentru că își amintește de rușinea pe care a pățit-o, odată, demult, din pricina strămoșului său.

Acum, aș vrea să vă întreb pe voi, copii, ce credeți despre purtarea soarelui față de liliac? A făcut el bine că nu i-a spus regelui motivul pentru care a întârziat la adunare? Voi cum ați fi făcut, dacă ați fi fost în locul lui?

Broasca și șopârla

Se spune că, în jungla Ugandei, locuia odată o șopârlă în scorbură unui copac uriaș. Șopârla era bună prietenă cu o broască. Broasca locuia pe un plaur, o insuliță plutitoare, undeva în mijlocul unui iaz. Într-una din zile, șopârla a făcut un ospăț și a invitat-o și pe broască. Sosită la copac, broasca s-a oprit neștiind ce să facă. De urcat în el nu putea pentru că broaștele nu au gheare. Șopârla a coborât din copac și i-a spus că o va ajuta ea să urce. Pe vremea aceea, broaștele aveau coadă așa că șopârla i-a legat de coadă o sfoară. Pe urmă, șopârla a urcat din nou în copac și a început să tragă de acea sfoară.

Treaba însă nu era așa de ușoară cum au crezut ele. Șopârla trăgea din rășputeri, iar broasca încerca și ea să se agațe de scoarța trunchiului, dar tot era greu. Deodată, șopârla a smucit atât de tare de frânghie încât coada prietenei sale s-a desprins de trup. Sărmana broască a căzut la pământ ca o plăcintă. Tare s-a mai necăjit atunci broasca. S-a necăjit și s-a supărat pe șopârlă. S-a întors la iazul ei și a stat pe insuliță câteva zile fără să vadă pe nimeni. Se gândea tot timpul cum să se răzbune. Sus, în copac, șopârla le-a povestit celorlalți oaspeți despre pățania broaștei care a rămas fără coadă. Se distrau cu toții și râdeau pe seama ei.

La câțva timp după aceasta întâmplare, broasca a făcut și ea un ospăț. Bineînțeles că a invitat-o și pe șopârlă. Șopârla credea că prietena ei nu

mai era supărată pe ea, așa că s-a hotărât să răspundă invitației. Când a ajuns la iaz, broasca o aștepta pe mal. Șopârla se întreba, însă, cum să ajungă pe plaur, pentru că ea nu știa să înoate.

- Nu-i nimic, i-a spus broasca. Îți leg o funie de gât, pe urmă eu înot și te trag după mine.

Zis și făcut. Broasca i-a trecut șopârlei funia pe după gât, au intrat amândouă în apă și au pornit-o spre insulă. Broasca înainte iar șopârla după ea. Când a simțit că se afundă în apă tot mai mult, șopârla s-a speriat. A vrut să se întoarcă la mal, dar broasca nu slăbea funia, iar lațul o strângea prea tare. I s-au umflat obrajii de efort. Au continuat ele să tragă așa, fiecare de câte un capăt al funiei, până când aceasta s-a rupt. Șopârla simțea că e gata să se înece. Cu chiu cu vai a ajuns pe mal, dar obrajii ei nu mai erau ca înainte. I s-au umflat peste măsură și așa i-au rămas. Puii ei s-au născut și ei cu obrajii umflați. Iar puii puilor ei tot așa... Cine a văzut de aproape o șopârlă știe ca este adevărat. Iar, din acea zi, prietenia dintre șopârlă și broască s-a stricat pentru totdeauna.

Eu cred, însă, că între cele două vietăți nu a existat niciodată o prietenie adevărată. Voi ce credeți, copiii? Se pot face orice fel de glume între prieteni? Se poate râde pe seama lor? Pot fi ei iertați?

